

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Carrer de Corró, 162

Eleccions a La Unió Liberal

Ens ha estat remesa aquesta fulla, repartida ahir, a propòsit de la Junta General convocada per a avui a La Unió Liberal:

Als socis de La Unió Liberal i a tots els ciutadans de Granollers

Es un fet a totes llums sabut que l'actual Junta Directiva de La Unió Liberal va assaltar el govern de la societat aprofitant uns moments de confusió i de passió política, produïda amb la caiguda de la Dictadura.

Cal pregonar ben alt que tot allò dels greuges i de possibles anormalitats de la Junta anterior fou l'escusa per a promoure el debat polític que va culminar en el vot de censura a la Junta del 1929, ja que, malgrat i el temps que actua l'actual Junta — i que hem de creure que ho ha forfolat tot i ha procurat per tots els mitjans possibles trobar proves d'una funesta administració, — és l'hora encara que no s'ha fet cap càrrec concret i amb fonament de causa en contra dels seus antecessors. Per tant, hem d'admetre com a bons aquests testimonis i treure'n la conseqüència de que la Junta de la Dictadura (sic) no ho feia pas tan malament.

Cal recordar també que els assaltants varen ésser ajudats, en tot i per tot, per uns senyors molt respectables, però que, sense compartir amb el seu ideari, es varen posar incondicionalment al costat d'ells, moguts per diferents motius, desplaçats per diferents ressorts, i lligats per diferents aspectes.

Avui hi ha la reunió reglamentària per a la renovació parcial de la Junta Directiva i van a la reelecció quasi tots els mateixos senyors que per sorteig els toca cessar. En això no hi tenim res a dir; fan bé d'anar a la reelecció si tan bé es troben en el càrrec i tant els agrada. Emperò, preguntem: ¿I els al·liats d'ahir? ¿Quina compensació els concedeixen? ¿Quin premi a la seva abne-

gació i constància? ¿No hi ha qui sigui mereixedor de compartir amb ells les tasques de la nova Junta, com al·liat o com amic?...

Sí que n'hi han, sí; però hem de creure que no els hi posen perquè això no els hi convé. No els hi posen perquè demà no els entorpeixin els seus radicals projectes de reforma d'Estatuts. No els hi volen perquè no comparteixen amb el seu ideari polític ni social.

Aquests senyors que meditin bé la seva situació d'aquests moments i clarament notaran que una ofuscació, tal vegada passatgera, producte de vents d'odi i d'amargures recollides al carrer, no a La Unió Liberal, els féu anar d'al·liats amb uns homes que no són dels seus, amb uns homes que demà seran els seus enemics en tots els terrenys, amb uns homes de molt ideal, sí, però que, per la persecució dels seus fins, no miraran pas si fan mal als principis bàsics de la Societat tota.

En les lluites cíviques de totes menes, és penyora de noblesa l'anar coaligats homes d'ideals afins en tots els ordres, però mai són justificades les coalicions en les quals hi entrin elements de l'extrema dreta a l'extrema esquerra, i és menys comprensible encara que siguin precisament els d'un extrem a l'altre, els que ajudin a enlairar els qui en son dia i en nom d'una llibertat mal entesa, bandegin de la Societat i sense contemplacions els que els fassin ombra per al desenrotllament dels seus extremats projectes. D'això ja n'hi ha esment i fins algun intent bastant pregon.

Socis de La Unió Liberal: Sospeheu i mediteu. I, abans de portar el vot a l'urna, penseu en el bé general de Granollers; penseu que La Unió Liberal, la nostra Entitat, irradia la seva llum i la seva força envers la ciutat tota, i si el govern de la mateixa no cau en mans de persones d'enlairats sentiments i que, a més d'una recta i bona administració sa-

piguen mirar i vetllar pel què passa de portes enfora, poden esdevenir-ne greus perjudicis per la col·lectivitat i també per la ciutat que tant estimem.

Varis socis accionistes

Granollers, 6 desembre de 1930.

El caciquisme en acció

El dia 13 de novembre prop passat va reunir-se, sots la presidència de l'Alcalde, que ho era En Rosàs i Macià, la Junta de representants de pobles del Partit per a la discussió i aprovació, en el seu cas, del pressupost per a atendre les despeses, en l'exercici de 1931, de l'administració de justícia.

Per una majoria d'onze vots va acordar-se rebaixar en unes *sis mil pessetes* el muntant del pressupost, atenent-se a les vigents disposicions en reduir en forma proporcionada aquelles despeses que, sense ésser de caràcter obligatori, la Junta no va pensar suprimir-les per l'alta estima i consideració que li mereixen en tot moment les persones que gaudeixen d'aitals avantatges.

Després, ningú no s'explicava el misteri que entranyava el fet insòlit d'haver-se convocat nova Junta per a «ratificar i rectificar el pressupost» aprovat amb totes les formalitats de llei i responent al general sentir dels pobles del partit, palesament exterioritzat en la sessió celebrada el dia 13 de l'últim novembre.

Però, hom va poder comprovar com dijous, dia 27 del mateix novembre, desfilaven pel despatx de l'advocat en exercici en el Jutjat de primera instància del Partit i vicepresident de la Diputació provincial, don Santiago de Riba, la majoria dels alcaldes del districte, i, naturalment, tot seguit vàrem donar-nos per convençuts i albirarem amb claredat meridiana el QUADRO que tindria lloc el 4 de desembre a Casa la Ciutat.

Dijous passat, a les onze, la Plaça Gran semblava talment en dia d'eleccions; no hi mancaven ni els de Llissà, ni els de Tagamanent, ni ni els de Sant Quirse Safaja, que no creiem haguessin acudit mai a cap Junta de cap mena.

¡A votar i al tiberi! Aquest era el crit de guerra, i així es va aprovar un nou pressupost d'ingressos i despeses esplèndit com l'àpat que els esperava a l'Hotel d'Europa, sense que la buidor d'estómac permetés als devots de Sant Isidre recordar-se de l'altíssima missió que la voluntat de la Segona Dictadura els té confiada i el respecte que mereixen els interessos d'altri.

Ja s'ha fet un acte de força que pot molt bé oferir-se amb safata d'argent per tocar-ne els fruits en moment propici.

I ara vagi l'expressió del nostre respecte als alcaldes que amb gallardia varen posar de manifest la burda trama i es mantingueren dintre els límits que aconsellen els principis d'una ben orientada i a l'ensem pulcra administració pública.

Quina confiança pot merèixer un Alcalde com l'Esteve Camillo?...

En la sessió celebrada per la Comissió Permanent el dia 27 del passat novembre—a la qual vàrem assistir,—oïrem com l'Interventor Municipal, senyor Corbera, formulava una denúncia contra l'alcalde, Esteve Camillo, per fets ocorreguts a l'Ajuntament el dia 14 del mateix novembre, o sia a les vint-i-quatre hores d'haver-se possessionat del càrrec el nou Alcalde.

Atents, com és nostre deure de periodistes, posàrem fil a l'agulla per a esbrinar els fets que induïren l'Interventor senyor Corbera a formular aquella denúncia contra l'Alcalde, i, ben informats, procuràrem trametre'ls al públic tal com arriben a nosaltres.

El dia 14 de novembre l'alcalde, senyor Camillo, requeri al Dipositari Municipal, senyor Carles Puigrodon, perquè li portés els lliuraments dels mesos de juliol a octubre, que feien referència a socorsos facilitats a pobres i reclusos en el Dipòsit Municipal, i que cada mes presenta, per a la seva aprovació, el cap de la presó preventiva del partit.

L'alcalde, senyor Camillo, en companyia d'En Rosell (el de les plaques), invitaren al senyor Puigrodon a que els deixés substreure, d'aquells lliuraments, els justificants que per aquest concepte hi figuraven enganxats i amb diligència d'aprovació, bo i posant-li de manifest noves relacions que ja tenien confeccionades i que «si fa o no fa»—deia el senyor Camillo—eren del tot iguals.

El senyor Puigrodón, bon home a carta cabal, però compenetrat de quina havia d'ésser la seva resposta, fent-se capaç de la responsabilitat que per ell representava la substracció dels justificants que s'hi unien, degué negar-se a secundar les ordres de l'Alcalde, la qual, vista l'enèrgica actitud del Dipositari, segurament li diria que si feia el què li demanava, no li passaria res (?).

El senyor Puigrodón, no obstant i aquesta promesa del senyor Camillo, tingué de resistir-se a complimentar el què li ordenava, per quant se'ns assegura que el Batlle reclamà que li comunicessin per escrit els motius pels quals es negava a complir una ordre que sols ell, com Alcalde, podia donar-la. El Dipositari confeccionà immediatament l'escrit que li demanava el senyor Camillo, bo i posant de manifest les responsabilitats en que incorria de complimentar tal manament.

Veient el nostre Batlle que res no podia aconseguir, però ja acovardit per l'oposició gallarda i digne del Dipositari, deixà per acabat l'assumpte.

Perquè aquests documents no fossin extraïats (?), varen dipositar-se a la caixa de cabals de Dipositaria.

Això és tot el que ens ha estat contat, i a propòsit fem els següents comentaris:

Aquests documents que el senyor Camillo volia que fossin sotstrats dels lliuraments corresponents, són els que aclareixen d'una manera evident la responsabilitat de l'ex-alcalde senyor Rosàs i Macià, en el sumari que s'instrueix en el Jutjat d'aquest Partit, per detenció illegal del pobre vell Josep Pujolà i Batlle, qui recentment, per suposar-lo boig, ha estat reclòs en un manicomi dels que sosté la Diputació Provincial.

X-P.

Preguntes i respostes

Pere.—¿Quina és la disfressa que podria lluir millor l'Agustí Aymerich sense necessitat de posar-se careta?

Joan.—El d'anec mut.

Pere.—¿Quin és l'home més pulcre de Granollers?

Joan.—En Clar-i-net.

Pere.—¿I el més valent?

Joan.—En Blanco.

Pere.—¿Quina és la ximpleria més grossa que ha fet En Rosell?

Joan.—L'anar-se'n a viure al segon pis de cal Gras.

Pere.—¿Per què ho dius això?

Joan.—Perquè no dubto que un dia el faran saltar pel dret i ho trobarà un xic massa alt.

Pere.—¿Quins són els mussols més mussols del nostre poble?

Joan.—Els que maten a l'escorxadador.

Pere.—¿I els més vius?

Joan.—Els que ja no es recorden que n'hi hagi.

Pere.—¿De que morirà en Roig?

Joan.—De tant parlar a les sessions.

Pere.—¿I en Gibert?

Joan.—De tant rabiar.

Pere.—¿I en Rosell?

Joan.—D'un fart de faves.

Investides

Un èxit periodístic

Oh, l'influència de la premsa!...

Don Santiago de Riba, excusant-se en la Diputació per a cobrir la seva modèstia, ha donat a l'Hospital i Asil de Granollers, tot d'un pic, dotze mil pessetes.

Així ho assegura qui té fonda amistat amb el rabiós Vicepresident de la Corporació Provincial.

Però no ho feu córrer —ens diu— i, naturalment, nosaltres, que sols perseguim l'èxit periodístic, en donar-nos compte de que Don Santiago de Riba havia recollit el nostre prec, ens felicitem—i el felicitem a ell—de que el càrrec d'assessor de la Confederació del Pireneu Oriental estigui esplèndidament retribuït, perquè esplèndida ha estat la gesta del més gruixut dels advocats i ex-concellers de l'ex-Mancomunitat de Catalunya.

Ai, quin remenament!

En la darrera sessió del Ple, si no m'aguanter, esclato a riure.

En Camillo volgué presumir d'hisendista, descapdellant la troca que l'home de les plaques li havia ficat al cap; i tot seriós, amb la serietat de l'ase, ens deia, en parlar de l'emprèstit, «que després de l'amortització extraordinària que es demanaria al ministre, quedaria un remenament per a obres».

Potser sí que les obres les farem al so d'una rumba amb remenamenta...

Oïrena

Hom ens diu que el Pare Aubanell, en l'àpat de germanor en lloança dels fundadors de La Unió Liberal, va fer ofrena de les set cues de pansa que Sant Pencaràs li va col·locar dintre la clepsa, quan l'epopeia de «Can Casaca».

Tot és aclarit...

Ja està ben aclarit que l'Aymerich ha fet un gran negoci amb allò de l'Escorxadador.

Això, sí, no tan prenyat com deia en Manelitu. Ben clar va voler que constés en acta el frescales delegat de l'Escorxadador.

A on caurà?...

Fa dies volta un aeroplà pel Vallès fixant la seva atenció a Granollers,

On aterrarà? Cauran aquí els seus viatgers?

La solució... aviat.

Una sessió de la Permanent

Divendres, i no dijous com és de costum i com era convocada, es reuní en consistori la Comissió Municipal Permanent.

La reunió va haver d'ésser de segona convocatòria, puix dijous no comparegueren els consellers de la majoria. Hom deia que, com havien dinat molt bé, *los vapores de la digestión*, entorpien llurs idees; però el cert és que el dijous no hi hagué sessió i que aquesta es féu el divendres. Presidi l'Alcalde, senyor Camillo i Mustarós, i amb ell prengueren seient a l'estrado el gran Rosell, secretari de l'Alcalde molt particular i amb la corresponent autorització, els tinents d'Alcalde propietaris senyors Prades i Gibert, i el substitut del tercer tinent, senyor Marimón.

Llegida l'acte pel secretari de l'Ajuntament, don Claudi de Boët, fou aprovada.

Seguidament es llegí un escrit, signat per don Josep i donya Dolors Prat, demanant a l'Ajuntament que ordeni que, pel seu compte, es fassin les obres d'aliniació i urbanització convingudes i promeses com compensació dels terrenys cedits gratuïtament al Municipi, en eixamplar el carrer dels Comtes de Benlloc. L'Alcalde demana que aquesta petició passi a estudi, i interpretant el representant de la minoria consistorial que la proposta de la presidència representa una dilació injustificada, que es traduirà en perjudici d'uns propietaris que s'han portat molt dignament amb la ciutat, cedint gratuïtament uns terrenys per a urbanització d'un carrer tan cèntric com el dels Comtes de Benlloc, i veient que la *única raó de pes* que hi ha per a no accedir a aital demanda, és l'enemiga personal de l'Alcalde vers la família Prat, s'oposa a la petició de l'Alcalde increpant al segon tinent, senyor Gibert (que també té una finca en el dit carrer) perquè manifesti si l'urbanització que demanen els germans Prat de la seva finca la té ja feta ell, el tinent d'Alcalde senyor Marian Gibert. Aquest contesta afirmativament, i d'aqueixa manifestació afirmativa en pren peu el senyor Marimón, representant de la minoria consistorial, per a protestar del tracte de favor emprat per l'Alcalde senyor Camillo.

Diu el senyor Marimón que és vergonyós i indigne veure com un tinent d'Alcalde admet tracte de favor en benefici de la seva finca i pagant el poble, mentre accepta també la proposta de l'Alcalde per a perjudicar uns ciutadans que no cometeren altre pecat que creure en la paraula i promesa d'un Ajuntament que, si bé no és el d'avui, representava el poble igual que l'hauria de representar aquest Ajuntament d'avui. S'acordà que passi a estudi dels tècnics.

Passà, també, a informe del personal competent, una instància d'En Salvador Torras, denunciant molèsties que diu li produeix la fà-

brica Indústries Murtra, i que, com sigui que ja l'ha produïda altres vegades aquesta mateixa denúncia i s'ha comprovat que no era justificada, s'acorda l'enterado i que informin.

A proposta del senyor Marimón, que, vist l'escrit de l'empresa Cinaes resulta que no ha de pagar l'arbitri de vigilància, ja que amb més motiu l'haurien de pagar els bars, tavernes i cafès. S'acorda per unanimitat conforme a la proposta; i finalment, a l'escrit presentat pel senyor President de l'Audiència, es pren l'acord de passar a la Comissió per al seu estudi.

Acabada l'ordre del dia, l'Alcalde, en veu baixa i tremolosa, pròpia de qui intenta cometre una mala acció, llegeix (sí, senyors llegeix) ço que li ha escrit el seu secretari, En Rosell de les plaques; perquè aquest Alcalde ni de parlar no sap. I, saben què diu? Que tenint en compte que ell i En Rosell han decretat que el càrrec de Secretari de l'Ajuntament és incompatible amb un altre que en té En Claudi de Boèt, han decretat (sempre l'Alcalde i En Rosell) que el secretari de l'Ajuntament ha d'èsser destituït avui mateix i que avui mateix també s'ha d'acordar convocar concurs a fi de proveir en propietat el càrrec que ha de deixar vacant l'actual secretari de l'Ajuntament, senyor Boèt.

No cal dir que aital monstruositat legal sols pot sortir del cervell aigualit d'En Rosell i tenir cabuda en el cap malalt de l'alcalde, senyor Camillo; i per tal motiu el conseller representant de la minoria demana les proves, els documents, els preceptes legals en que s'apoya l'Alcalde i no n'hi donen cap. Sols diu l'Alcalde que En Rosell ja ho ha estudiat bé i que no pot fallar.

Senyor Alcalde: ¿Per què no prova d'anar a Can Casaca, a veure si es pot repetir el miracle de Sant Pençaràs? Al seu company, el Pare Aubanell, li va provar molt, i com que vostè també pateix...

Resumint: el tinent d'Alcalde substituït, don Josep Marimón, posà de relleu l'importància de l'acord que anaven a pendre; la manca de proves per a jutjar, les derivacions legals i la responsabilitat en que incorrien els senyors que votessin aital acord, inclús en l'ordre econòmic i subsidiàriament, i els senyors Prades i Gibert callaren. I quan l'Alcalde en to descompost demana perquè es voti, els dos senyors esmentats convingueren que valdria més que restés sobre la taula, tal com havia demanat el senyor Marimón.

Passat el tro fort sense derivacions i amb el corresponent mal humor de l'Alcalde i la cua entre comes del seu secretari particular, es va parlar d'unes coses més sense gran importància.

I, ara, fins una altra temptativa que ja sabem que va rumiant aquell que llançaren de Sentmenat.

En onze de gener de 1924 el senyor de Riba signava, juntament amb els altres diputats de la Mandomunitat de Catalunya, un document entre quals paràgrafs n'hi ha un que diu: "Declarem i prometem igualment que jamai intervindrem en la Governació de les Diputacions i de la Mancomunitat de Catalunya, mentre aquestes corporacions no siguin constituïdes per mitjà d'elecció popular".

L'amo de La Unió Liberal

En el deliri del seu somni de grandeses, el *Vicepresidente de la Diputació Provincial*, don Santiago de Riba i de Espanya, diu també, en les poques tertúlies que freqüenta a Barcelona, que ell és l'amo de La Unió Liberal de Granollers.

Aquest home funest no té cura. Les ambicions desmesurades que sent i els desitjos d'arribar a la categoria de figura representativa per a així poder *medrar* més i més bé, l'han de portar forçosament pel camí del descrèdit. Vegi's, sino, el gran sou que li dóna la Confederació Hidrogràfica del Pireneu Oriental, que sols té, com única raó d'existència, el càrrec polític que li donà el Govern de la segona Dictadura que presideix el general Berenguer.

Doncs, com diem, En de Riba es titula l'amo de La Unió Liberal. I, saben per què? Perquè a la Junta hi té de representant seu un sabater rabiós, el sabater coix de la Plaça. Aquest sol individu, que d'una manera descarada treballa per *Can Santiago*, unit a dos o tres d'altres companys de causa i de Junta que es mouen amb més *disimulo*, són prou perquè el vanitós de don Santiago parli a Barcelona de que ell és l'amo de la millor i primera societat política que té Granollers.

La sort que tot això que ell explica són *sueños de una noche de verano*; que, si no, ai de nosaltres! Pobre Granollers i pobres idees liberals en mans d'En de Riba!

Caldrà saber ben prompte, puix el dia 14 del mes vinent hauran d'haver-hi eleccions; caldrà saber, repetim, la fil·liació política de cada un dels integrants de la Junta de govern de La Unió Liberal. La claredat ha d'èsser primer que tot; i convindrà saber com es classifiquen aquest conglomerat d'homes que formen la Junta i que al crit injustificat d'un anti...—que sempre és una negació,—els portaren al lloc que ocupen gent de les més oposades tendències polítiques i socials.

Si a La Unió Liberal ha de manar-hi En Santiago de Riba i amb ell la Lliga Regionalista, haurem de fer una cosa; i si la nostra primera entitat liberal i política ha d'èsser dirigida per homes de reconeguts sentiments i idees liberals, als quals guien solament nobles propòsits de superació i grandesa dels principis pels quals fou fundat aquest casal, caldrà fer-ne una altra. La Unió Liberal han de governar-la els vertaders homes d'esquerra; els mixtificats hi sobren.

X.

NOTICIES

El pantà de l'Abancó

Nostre prec ha estat atès. La petició que fèiem en un dels primers números de LLUITA, relacionat amb la honorable resolució de l'expedient instruït en temps del Govern de la primera dictadura per a la construcció del Pantà de l'Abancó, va tenir ressò en les altures, ja que en la reunió tinguda per la Confederació Sindical Hidrogràfica del Pireneu Oriental el dia 20 de novembre, es prengué l'acord de sotmetre a informació pública, mitjansant la publicació a la «Gaceta» de Madrid, el projecte del dit Pantà tal com estava projectat abans d'encarregar-se del Govern el general Berenguer. Aquest projecte, en convertir-se en realitat, ha de reportar indiscutiblement grans avantatges i molts beneficis a tota aquesta comarca; per quin motiu no-

saltres, tots els bons vallesans, hem d'aplaudir aital millora, encara que s'hagués projectats en temps del Govern d'en Primo de Rivera.

Les coses ben fetes s'han d'aprovar sempre.

El mercat

El mercat del dijous darrer va veure's molt concorregut. Els ous baixaren de preu, essent moltes i importants les transaccions que es feien d'aquesta mercaderia, tan necessària en aqueixos temps. L'Ajuntament recaudà en concepte d'arbitris, la respectable quantitat de 1,239.25 pessetes.

Amb aquestes recaudacions que paguen els forasters, bé prou poden fer els ulls grossos en el Malader i consentir que els de la *botifarra negra medrin* a expenses de la ciutat.

Usurpació de nom

La Premsa de Madrid ha donat la nota telegràfica de la condemna recaiguda com a conseqüència d'una sentència del Tribunal Suprem per usurpació de nom. Hom ha recollit el rumor que per aqueixa mena de delictes que amb *molt bona fe* es cometen amb freqüència usurpant el nom d'altri, pot dar-se el cas de que el Jutjat de Granollers es vegi precisat a instruir sumari a un conegut tender, que viu a la carretera, qui a l'ensems que tender ocupa un càrrec de Junta en una entitat obrera i vol gaudir d'una doble personalitat vorejant el Codi Penal.

L'home de les dugues cares

El marxant de la Diputació, com anomenen els pagesos de la contrada que els dijous van a La Guatlla al diputat de l'Institut de Sant Isidre, té —com tots sabem— dugues cares: la del catalanisme *enragé*, i la de representant del Govern de la segona Dictadura. La primera, per a us diari, se la posa quan vol cridar *tot per Catalunya*; i l'altra sols l'usa en els solemniats moments que puja les escales de Capitanía per a saludar l'Infant don Carles de Borbó, o quan les *sublims patums*, representants de les *forces vives*, el deleguen per a trameire els acords (?) que prengueren aquells encopetats senyorassos que, per no representar res ni ningú, es diuen representants de les *forces vives*.

Relacionat amb la doble personalitat d'aquest cavaller de la *guarderia palouana*, s'han rebut en aquesta Redacció les dugues targetes següents:

JAUME DE RIBA
ADVOCAT

Santiago de Riba y de España

Vicepresidente de la Diputación de Barcelona

Transcrivim les dugues targetes perquè *nuestro amable lector* esculleixi. No cal dir que en aquesta casa, i amb nosaltres la gran majoria de Granollers, no en volem cap. D'aquest ciutadà no ens fa gràcia ni el nom. I, quan el rífin, no comprarem cap bitllet. ¿On el posaríem, senyor Déu nostre, un tan empaquetat senyor, encara que en confiança hom l'anomeni *el marxant*?

Impremta Garrell : Granollers

Pompes Fúnebres "LA VICTORIA, S. A."

Carrer de Barcelona, 30 ◆ GRANOLLERS ◆ Telèfon 267

Aquesta Empresa s'encarrega de tota classe de serveis funeraris ajustant-se a les disposicions regulades per la Llei de Sanitat
AUTOS COTXES FÚNEBRES "HISPANO" PER TRASLLAT DE RESTES MORTALS
 Gran assortit en CORONES, PENSAMENTS, CINTES, CREUS, ANGELS i demés estres funeraris

Aquesta Empresa garantitza al públic que tots els serveis que se li encarreguin, seran realitzats a preus més reduïts que en qualsevol altra
 funerària i amb tota rapidesa i pulcritud. **SERVEI PERMANENT**

Gran Fàbrica de Gaseoses i Sifons

CLOTET

Fàbrica
 Carrer de Paludàries

Despatx
 Plaça d'Àngel Guimerà

GRANOLLERS

TELÉFON 74

Tota l'aigua emprada per aquesta casa per a la fabricació dels seus acreditats productes és esterilitzada amb OZONO, el procediment científic de més eficàcia

Concessionari únic de les cases

Societat anònima DAMM Orange Crush S. A. E.

Demaneu sempre el «Sifon Clotet» extra esterilitzat

≡ CASA PARÍS ≡

GRANOLLERS

La més important de Granoers en Camises, Gorres, Barrets, Corbates, Mitjons, Elàstics, Cinturons i Bisuteria
Camises Sport amb colls de dues formes
 Perfumeria de les millors marques : Venda a raig
 Vestir-se amb articles de la CASA PARÍS, és un segell de distinció
Vingui vostè a visitar les nostres vitrines

146 : Carrer del General Prim : 146

Suplement al número 23 de

LLUITA

Davant les eleccions d'avui a La Unió Liberal

Aquesta tarda hi ha eleccions de Junta Directiva al Casal de la Democràcia granollerina. La Junta de Govern, elegida fa uns mesos, ha d'ésser renovada en la seva meitat per precepte reglamentari, i, amb aquest motiu, es prepara forta i apassionada lluita per la consecució del triomf d'una o altra de les candidatures que es presenten. ¿Quina sortirà victoriosa?

Repasant els fets esdevinguts d'ençà de la caiguda de la Directiva anterior i propulsant únicament per l'interès, no sols material, si que també ideològic de La Unió Liberal, han d'anar a la Junta de Govern els homes que representen l'oposició als que avui manen a la Casa. El dret de les minories, de que tant es parla a tot arreu pels homes liberals, no es volgué tenir en compte, en confeccionar la llista, pels individus de la Junta actual, i si aquesta oposició dels dirigents d'avui sempre seria antidemocràtica, ho és molt més tenint en compte que aquella minoria que reclamava una representació en la Junta que en aquell moment es formava pels que assaltaven el poder, emparant-se en uns esdeveniments polítics generals a Espanya i que repercutiren a casa nostra, no era un escamot qualsevol, **eren una gran minoria, eren la majoria** dels ciutadans liberals que, dient-se'n i essent bons liberals, feien vida activa i constant en nostra Associació. I els que avui manen a la Casa no els volgueren. Preferiren — atenent-se a compromisos anteriorment contrets — preferiren coaligar-se amb els enemics de totes les llibertats, amb els que negarien tots els drets als ciutadans, amb els que no viuen ni senten els batecs de La Unió Liberal, i sols compareixen a la Casa unes hores d'uns dies determinats per a liquidar odís i rancúnies que sempre tenen l'origen en coses i causes que res no tenen que veure amb l'espiritualitat ni amb la materialitat del Casal del Poble. D'aquell fet que posem en evidència, s'han derivat tots els altres fins arribar a avui.

La Junta actual va ésser elegida per una majoria, si; però no ha representat jamai la majoria de La Unió Liberal. I això, que sembla representar un joc de paraules, és una gran veritat.

De no ésser així, la vida i prosperitat en tots aspectes que nostra Associació hagués assolit, les veuríem i palparíem en tots moments i la Junta de Govern estaria assistida en tots els actes per la gran majoria dels socis actius i militants de l'entitat. ¿Ha estat així? Els fets esdevinguts en aquests mesos són prou eloqüents per a respondre negativament a aquesta pregunta.

Mirem solament la festa del passat diumenge, i de la qual, per gratitud, quatre dels divuit senyors socis funda-

dors, s'aprofiten per a recomanar que votem la Junta actual.

La festa d'homenatge als fundadors de la Casa, concebida i projectada per la Junta anterior, tot i que havia d'ésser la festa de germanor i llibertat, va resultar esquifida. Havia d'ésser la gran festassa de tota la Societat i resultà que la Societat n'era absent. I és que la Junta de Govern no representa La Unió Liberal, no representa sinó una colla de rabiosos, escampats per la ciutat, que sols acudeixen a votar, com ja hem dit, el dia que han de saldar qualche compte.

Aquests socis són els negatius; i, com sempre passa, les negacions no poden anar agermanades amb la trilogia de Llibertat, Igualtat i Fratemitat, que és el lema de la nostra Associació.

Als actes de vertader homenatge (el concert, el dinar i la festa de la tarda) gairebé no hi havia cap soci. Si a la taula de l'Hotel Europa deixen d'assentar-s'hi els empleats, aquells empleats que eren motiu de tanta crítica pels actuals membres de Junta *quan anaven amb l'amo*, queden en quadro els fundadors, la Junta i els convidats.

La festa d'homenatge del diumenge va ésser la verdadera demostració de que la Junta de Govern no pot continuar integrada, únicament, pels membres que avui la componen. Per dignitat no hem de permetre que ni un sol dia més la societat activa visqui divorciada dels seus dirigents; i, per a aconseguir-ho, cal que avui es manifesti ben clara quina és la voluntat dels socis.

I, en propulsar per la renovació de Junta, no és que pretinguem tornar a l'estat de coses anteriors, ni que deixem de reconèixer la vàlua de certs elements dels que avui dirigeixen la Casa. Si aquests bons elements s'haguessin sabut imposar al seu temps, si les seves febleses no haguessin servit perquè els odís més rancuniosos s'haguessin manifestat en forma virulenta, si la Junta de Govern hagués pretingut pacificar els esperits i fer obra sols per La Unió Liberal, aquesta lluita ells l'haurien evitada. Però no ho volgueren; els elements sans s'han deixat agarratar pels perversos; els que tenen dret i competència sobrada per a regir els destins del Casal de la Democràcia, han estat víctimes de les males arts emprades pels representants que a la Junta de Govern te aquell caciquisme feudal que tantes arrels i tan fondes té a tots els pobles de l'encontrada i que a Granollers no priva d'ençà de vint anys i que hem de procurar que no privi mai més.

Contra uns i contra els altres, contra els eters enemics i contra els enemics circumstancials, ens aixequem avui bo i cridant: **¡Visca La Unió Liberal!**

